

gen og Dublinforordningen ikke bindende for danske domstole, ligesom bestemmelsen indeholder en henvisning til, hvad der gælder efter dansk ret. Bestemmelsen rejser på denne baggrund ikke spørgsmål i forhold til grundlovens § 20 eller i forhold til det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender. Det bemærkes i øvrigt, at bestemmelsen må antages at udtrykke, hvad der allerede i dag må anses at ville følge af gældende dansk ret.

Bestemmelsen i aftaleudkastets artikel 6, stk. 3, der svarer til EF-traktatens artikel 68, stk. 3, om muligheden for at forelægge EF-Domstolen spørgsmål om den generelle fortolkning af parallelaftalen findes tilsvarende ikke omfattet af grundlovens § 20.

Særligt med hensyn til det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender bemærkes, at det af protokollen om Danmarks stilling bl.a. fremgår, at ingen foranstaltninger, der er vedtaget med hjemmel i EF-traktatens afsnit IV, og ingen afgørelser truffet af EF-Domstolen om fortolkning af sådanne foranstaltninger er bindende for eller finder anvendelse i Danmark. Baggrunden for det anførte om EF-Domstolens afgørelser er, at når de overnationale foranstaltninger, der efter EF-traktatens afsnit IV kan vedtages af Fællesskabet, ikke i sig selv kan være bindende for Danmark, kan EF-Domstolens afgørelser om disse foranstaltninger heller ikke være bindende for Danmark. Forbeholdet er imidlertid ikke til hinder for, at Danmark bliver omfattet af EF-Domstolens kompetence for så vidt angår fortolkning og anvendelse af parallelaftalen – som er af mellemstatslig karakter – i forholdet mellem Fællesskabet og Danmark.

Efter aftaleudkastets artikel 6, stk. 6, gælder ændringer i de fællesskabsretlige regler om EF-Domstolens kompetence også for parallelaftalen, medmindre Danmark senest 60 dage fra ændringernes ikrafttræden meddeler Kommissionen, at man ikke ønsker at anvende ændringerne. I så fald ophører parallelaftalen.

Som det fremgår, har Danmark på parallelaftalens område mulighed for at undgå at blive bundet af eventuelle nye regler om EF-Domstolens kompetence ved at give meddelelse herom til Kommissionen. Selv om der på et senere tidspunkt måtte blive tale om at overlade beføjelser omfattet af grundlovens § 20 til EF-Domstolen som led i en ændring af de almindelige fællesskabsregler om Domstolens kompetence, vil Danmark således ikke være forpligtet til at anvende disse regler for parallelaftalen, hvis Danmark afgiver den nævnte meddelelse. Det vurderes på denne baggrund, at tiltrædelse af bestemmelsen i artikel 6, stk.

6, ikke kræver anvendelse af proceduren i grundlovens § 20.

Efter aftaleudkastets artikel 7 kan Kommissionen anlægge sag mod Danmark ved EF-Domstolen for manglende overholdelse af aftalen. Hvis en anden medlemsstat ikke overholder aftalen, kan Danmark klage til Kommissionen og anmode den om at reagere over for den pågældende medlemsstat.

Indgåelse af parallelaftalen mellem Fællesskabet og Danmark vedrørende Eurodacforordningen og Dublinforordningen kræver lovændringer i Danmark, jf. herved afsnit 4, og dermed også Folketingets samtykke efter grundlovens § 19.

Indgåelse af en aftale svarende til udkastet til parallelaftale mellem Fællesskabet og Danmark kræver efter regeringens opfattelse ikke anvendelse af proceduren i grundlovens § 20 og må anses for at være i overensstemmelse med det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender.

Danmarks godkendelse af, at den mellemstatslige aftale mellem Fællesskabet og Island og Norge om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge, finder anvendelse i forhold til Danmark, vil ud fra tilsvarende overvejelser ikke kræve anvendelse af grundlovens § 20. Derimod vil Folketingets samtykke i medfør af grundlovens § 19 også være påkrævet også i denne sammenhæng. Tilsvarende gælder i forhold til Fællesskabets forventede aftale med Schweiz.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget skaber det retlige grundlag for dansk tilknytning på folkeretligt grundlag til Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublinkonventionen (Eurodacforordningen) (EF-Tidende 2000 nr. L 62, side 1), og Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne (Dublinforordningen), (EF-Tidende 2003 nr. L 50, side 1). Der henvises herved til afsnit 2 og 3.

Som følge af det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender, jf. nærmere i afsnit 5, deltog Danmark ikke i vedtagelserne af Eurodacforordningen og Dublinforordningen og disses gennemførelsesforanstaltninger, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Dansk tilknytning til disse